

Aleš Oblak

Neznosna cena bivanja

Njegov pametni telefon je že kake pol ure vsakih petnajst minut zažarel s ksenonsko modrim sijem, ki je razparal senčni polmrak zastrtih žaluzij, oster elektronski zvok se je zavrtal globoko v njegovo lobanjo, da se je v postelji silovito obrnil proč, kakor da bi ga iz smeri svetlobno-zvočnega napada treščila jeklena pest. Lenoben počitek sredi dneva je povprečno stal 1,85 CFC na minuto. Iz njegovih pljuč se je sprostil dolg, hripav, pritožujoč se vzdihljaj, in kljub temu da je vsaka celica v njegovem telesu kričaje zahtevala spanca, je Adam Locke odprl oči. Prevalil se je na bok ter z mlahavo roko segel po svojem telefonu, s pogledom zdrsnil prek zaslepljujoče beline znakov, ki so mu sporočali, da je s tem, ko je spal dve uri dlje kot običajno, izgubil že 223 CFC dobička, ter s prstom pregнал opozorilo.

Spet je zavzdihnil ter se počasi dvignil s postelje. Njegova usta so bila gnusen nered, mestoma tako suha, da ga je bolelo, ko je z jezikom drsel prek dlesni, mestoma pa so bile prekrite s smrdečo sluzjo, ki ga je spominjala na sleherno neokusno dejanje prejšnjega večera. V vseh mišicah je odmevala bolečina dehidracije, plesa ter grobega seksa, v koži na hrbtu pa ga je žgalo osmero krvavih sledi, ki so pričale o orgazmih njegove večerne ljubimke.

Skozi poltemo svojega stanovanja je z nemirnimi koraki odšel do kuhinje ter si v mraku natočil vode, v kateri je raztopil vitaminsko tabletko. Medtem ko je ostro sikanje sproščujočih se plinov odmevalo v njegovih ušesih, je Locke slonel na granitnem pultu, z glavo, zakopano v svoje dlani. Ko se je sklonil naprej, se je spomnil, kako se je povzpela nanj, kako se je razkrečila na njem ter ga s kratkimi sunkovitimi gibi jahala, dokler se njegovo telo ni začelo tresti od ugodja. Podlaket je zabila pod njegov vrat, da je njegovo dihanje postalo nemirno in boleče, ter začela tresti boke. Njen obraz je bil tik nad njegovim. Lahko je videl drobne črne dlačice na

robovih njenih ličnic, majhne rdečkaste mozolje na njenem vratu, ki so se pojavljali pod ličili, ki jih je gladek pot topil z njenega obraza.

V tistih dneh je seks postal nevaren. Sprva nihče ni pričakoval, da se bodo pojavili poklicni osvajalci, ki bodo ob najbolj erotičnih večerih v tednu prežali v nočnih klubih, barih in hotelih ter iskali ljudi, s katerimi se bodo ljubili. To so bili moški in ženske, ki so spretno izrabljali dogovore med ljubimci, vsi nemogoče lepi in večji vseh umetnosti zadovoljevanja. Spolna srečanja, pri katerih so bile felacije in ročne usluge nenavadno dolge ter voljne, kjer so se eksotična dejanja sprevrženosti zgodila kar sama od sebe. Cena posameznega orgazma je bila navsezadnje določena na 500 CFC.

Locke sam se je skozi višje šolanje spravil s tem, da se je ob petkih in sobotah odpravil v nočni klub ter si našel kakšno osamljeno dekle, ki jo je odpeljal domov, jo spretno stisnil ob rjuhe ter z jezikom božal oboje njenih ustnic, sesal njen klitoris, dokler ji ni prišlo enkrat, dvakrat, trikrat. Ko je zaspala v njegovem objemu, si je umil obraz ter odkorakal v noč. 3×500 [orgazem] + $0,25 \times 3$ [oralni seks] + $0,10 \times 60$ min [za stiskanje na koncu]. On je plačal le, kolikor je stalo spanje v njihovih stanovanjih, včasih si je privoščil še vožnjo s taksijem domov. Sprva, ko ga je še težilo breme morale, je spal le z moškimi. Trudil se je, da je bil seks pošten, dvosmeren. Služil je le zato, ker je bil analni seks za tistega, ki je porival, dražji za kakih 100 CFC.

Ampak Karmen R. Forbes ni bila neko osamljeno dekle, je bila edina misel, ki se je razraščala skozi Adamove misli, ko je hlastno zlival vitaminski napitek v svoje grlo. Ona je bila ena tistih profesionalok, ki so se preživljale s tem, da so velikodušno seksale. Groza ga je bilo preveriti, koliko je izgubil prejšnji večer.

Spomnil se je, da je bil zagrenjen, jezen, da je le hotel spet biti središče nečesa, center sobe, nekdo, ki bi obvladal vsakogar, ki ga je srečal. Oblekel je najdražjo obleko, nežno siv suknjič, svetlo modro srajco ter temnejšo kravato, si uredil lase ter se odpravil v Hermes, najdražji klub v radiju štirih ur vožnje. Vožnje z letalom. Potreboval je dekadenco. Potreboval je razvrat, da bi pozabil na poraz, ki ga je bil doživel na finančnem borišču borze.

Kljub temu da so bila njegova študijska leta mimo in da je le redko šel ven z namenom, da zasluži s seksom, je pazil, da je bilo njegovo telo v čim lepšem stanju. Vsak dan je telovadil po tri ure. Ura teka, ura uteži in ura plavanja. Sam je krivil svojo mater. Že ko je bil otročič, je bila večča finančnih igravic in računala je, da ji bo nekoč moral povrniti vse, kar mu je kdaj dala. Dojila ga je preveč in prevečkrat, da je postal okrogel in

debel, na njegova mehka ramena je že takrat legel velikanski dolg. Cena materinega mleka je bila namreč 0,5 CFC na mililiter. Pozneje je dolge ure preživel v telovadnici, dokler ni bilo njegovo mišičevje čvrsto in polno, da je bolj spominjal na vojaka kakor na ekonomskega zgodovinarja, ki piše o uveljaviti CFC (*Common Financial Currency*), prehodu iz merkantilizma na prosti trg v britanskih kolonijah in o uporabi železa kot denarne valute v Šparti, in ko se je tistega jutra ogledoval v zrcalu, ko je s pogledom drsel prek bledikavo rdečih sledi nohtov na svojem hrbtu, mu je bilo v edino uteho to, da je, ko se je z leti sivina plazila v njegove lase, njegova pojava ostala tako osupljiva, kakor je bila, ko je bil mlajši.

Spraševal se je, ali obstaja kakšen bonus, ki bi ga kot *silver fox* lahko zaračunal svojim bodočim ljubimkam. Dodatek na to, da ga v postelji kličejo "oči".

Karmen Forbes je prvič spoznal kot študent, ko so se njune poti križale na zabavah, kjer so se veliki in mogočni smehljali drug drugemu v obraz, medtem ko so v rokah stiskali kozarce šampanjca, maligne sledi prevar pa so se razraščale v njihovi možganovini. Takrat je osvajal, da si je lahko plačal stanovanje, ona pa je preprosto uživala v lovu. Nekaj je bilo na njej, nekaj, zaradi česar so jo ljudje imeli radi. Od vplivnih bogatinov do mozoljastih najstniških genialcev, ki so videli vzorce in ponavljanja v kaotičnem morju mednarodnih financ, niso pa premgli možganske moči, da bi ogovorili dekle. Z enako lahkotnostjo je osvajala manekene in premožne ženske srednjih let, ki so s polteno akademsko radovednostjo opazovale njeno sloko telo ter v mislih oblikovale sapfične sanjarije, ki jih njihove ustnice nikdar ne bi omenile, pa vse do hekerskih lezbijk, v katerih tetovirana telesa je s svojimi nežnimi prsti gnetla užitek. Ona je bila popolna ljubimka. Muza. Urbani mit.

Kadar sta drug drugega prepoznala v množici, sta se zavzela, da sta se vsaj za nekaj minut srečala ob točilnem pultu, da sta se drug drugemu zazrla v oči; dva plenilca sredi bojnega polja ljudi, katerih načečkani podpisi so kupovali države.

"Kaj sreče nocoj, Locke, dragi?" je bilo njeno vprašanje, ko se je naslanjala na marmornati pult. Zloščene rdeče žile v belem kamnu so odsevale dolžino njene gole noge, ki se je kakor temeljni kamen Olimpa spuščala izza razporka njene smaragdno zelene obleke, med njenimi prsti pa se je sukal kristalni kozarec.

"In kaj je bil navdih za nocojšnjo pričesko, gospodična Forbes?" je vprašal Locke. Njeni lasje so bili včasih zbledelo plavi, na eni strani ravni in gladki, spuščajoči se do ličnic, na drugi pa z britvijo posneti vse do kože, drugič ognjevitno rdeči, dolgi, kodrasti, spuščajoči se čez eno

ramo, tretjič kostanjevo rjavi, padajoči čez osupljivo krivuljo njenega golega hrbta. Navadno je bil njen odgovor naslov kakega srednjeveškega filozofskega epa ("Tako si predstavljam Luciferja v *Izgubljenem raj*u, kako pada izpod firmamenta, tik preden ga vname atmosfera ter izžge njegovo nebeškost.") ali naslov kake renesančne slike ("*Afrodita po tem, ko se izjaha na Aresu.*") ali pa je preprosto poimenovala kak film ("*Tista krasna deklica v Modra je najtoplejša barva.*")

"In mislim, da si mi od zadnjič dolžan pijačo," je navadno skomignila. Zanj njune stave niso več toliko govorile o zmagah, ampak je šlo za nekakšen obred. Za potrditve njunega zarotništva v tej družbi.

"Res je," je pokimal ter natararju naročil, naj jima natoči pijače na njegov račun. Njemu kozarec rdečega brizganca, njej šampanjec, razredčen z vodo. "In koga imaš nocoj v mislih?"

"Njega." Nasmehnila se je, ko sta nazdravila, ter z iztegnjenim mezincom pokazala na debelega starega belca, katerega snežno bela brada je bila ostro pristrižena sredi njegove ličnice, njegovi lasje pa so se počasi umikali koži, ki se je širila z vrha njegove glave. "Bojda je ravno kupil ducat beneških slik. Vedno sem se hotela ljubiti Tintoretu na očeh. Kdo je tebi ujel pogled?"

"Gospodična ima danes svoj debitantski nastop," se je nasmehnil Locke ter s kozarcem pomignil proti dekletu v dolgi črni obleki z zapleteno svetlo pričesko, ki se je vzvišeno sukala v morju kravat in bisernih ogrlic.

"Mmmm," je zapredla Forbes. "Kdo je?"

"Hčerka moža, ki je ravno kupil ducat beneških slik," je s samozadovoljnim nasmeškom odvrnil Locke ter se sklonil k njej, da je lahko videl svoj odsev v njenih očeh ter še enkrat trknil s kozarcem ob njenega.

"Kdo bo prvi?" ga je vprašala ter razprla ustnice, da je razkazala nemogočo belino svojih zob, in iz svilenih gub svoje obleke izvlekla zlato žepno uro, da sta oba lahko točno videla, kdaj se je začel njun lov.

Locke je sedel v svoji dnevni sobi, širokem prostoru, katerega stene so bile izmenjaje knjižne police ter visoka steklena okna, ki so se odpirala jezeru zunaj. Deževna sivina jesenskega jutra je ležala na vodi, ki je izginjala v sencah gozdnatih gora, dvigajočih se izza obzorja. Slonel je nad mizico iz rdečkastega češnjevega lesa, v središče katere je bila vgrajena šahovnica, ter s ponižano glavo počasi srebal kavo iz kozarca za vlaganje ter zrl v svoj pametni telefon, ki je ležal med kraljico iz bele smrekovine, ki je dajala šah kralju iz temne ebenovine. Zaslon je odseval njegov obraz, izmaličen od skrbi. Sem ter tja, približno na vsak njegov požirek, je naprava zažarela ter ga opomnila, da izgublja dva CFC dobička na minuto brezdelja.

Dovolj je imel.

Dvignil se je na noge, zgrabil svoj pametni telefon in zapustil sobo. Oblekel se je v tekaška oblačila. V preddverju stanovanja, ozki in dolgi sobi, katere zidovi so bili prekriti s slikami, je naredil raztezne vaje, zraven pa je v telefonu odprl aplikacijo Ministrstva za vodo in zrak. Z nekaj večimi gibi prstov je vtikal prošnjo za dodaten kisik za potrebe teka ter dovoljenje, da teče v gozdu. Na ekranu je zažarela kopica simbolov, ki ga je obveščala, da je na tisti dan tekaška tarifa 0,53 CFC na 500 ml predihane zrak, vstop v gozd pa je bil tistega dne ocenjen na 30 CFC. Locku je trznila veča. Z gibom palca je sprejel pogoje ter se pognal skozi vrata.

Med tekom je odsotnega uma razvozlal slušalke, si jih potisnil v ušesa ter začel poslušati predvajani seznam skladb, za katerega je bil plačal 20 CFC, vsako vnovično poslušanje pa ga je stalo 0,07 CFC na skladbo. Po nekaj minutah teka so se njegovi koraki ujeli v eleganten, poskakujoč ritem, njegove misli so se umirile, kakor da je vdihan zrak v njegovih možganih prevetril trdovratno trnje, njegovo dihanje pa se je ustalilo le malce nad normalnim. Čutil je, kako so se mišice z vsakim korakom napele in sprostile, ter z zanesenim lagodjem pustil, da je svet mineval okrog njega.

Tekel je po asfaltni cesti proč od svojega stanovanja v pritličju velike hiše iz črnega stekla, ki je kakor megalit neke napredne civilizacije odsevalo nemirne valove jezera, proti pustinji trstja, bodečih než ter suhe podrasti, proti gozdu, katerega mejno drevje se je dvigalo izza obzorja, gosto ter senčno pod jekleno sivim nebom. Rad se je izgubil v teku, rad je pustil, da so njegove misli razpadle v črepinje, ki so padle v nežno simfonično temo, ki se je plazila okrog pesmi, padajočih iz slušalk, da je bila edina zavest, ki je ostala v njegovi lobanji, tista, ki je pazila, da se njegova stopala niso zapletla druga ob drugo, da ga ni na kolena spravil kamen pod njegovim korakom.

Dovolil si je le spomine na prejšnji večer. Bil je jezen, to se je spomnil. Poln gneva. In ko je zagledal Karmen na drugi strani sobe, si ni mogel pomagati, da ne bi poskusil umiriti svojega duha s tem, da bi osvojil njo, muzo mogočnih in bogatih. Stopil je do nje s kozarcem šampanjca v roki ter ji ga z iskrivim nasmeškom in pazljivimi, pomenljivimi gestami počasi podal. Obliznil si je ustnico, ko ga je opazovala s koticom očesa, s konico kazalca je oplazil njeno mehko dlan, ko je vzela kozarec z njegovih rok.

Naslednji spomin, ki ga je premogel, je bil spomin nanjo, kako ga je jezdila, z vlažnimi, hlastnimi vzdihljaji na ustnicah, z nohti, zakopanimi v njegova prsa, in s sunkovitimi gibi bokov. Locke je čutil tisto pekoče lagodje, ki se je širilo pod glavico njegovega penisa, tisto drobno

obljubo užitka, ki je pričel prihajati kakor plimni val, ko se gladina morja začne umikati proti obzorju. Njegove ustnice so bile razprte in nemočni, piskajoči vzdihljaji ekstaze so se trgali iz njih, slina se je cedila iz koticčka njegovih ust, njegove oči pa so bile razširjene v pričakovanju. V zadnjem trenutku se je Karmen prevalila z njega, se vrgla ob njegov bok ter s svojimi slokimi prsti kakor ročaj sablje zgrabila njegovo moškost ter jo začela drkati. Užitek je bil tolikšen, da je mejil na bolečino. Mišice njegove zadnjice so se napele, njegov hrbet se je usločil in po nekaj trenutkih mu je prišlo s tolikšno silo, da se je seme razlilo čez njegov trup, vrat, obraz in lase. Zastokal je od muk, ko je ona še naprej drsela gor in dol po njegovem razdraženem penisu, z mlahavo desnico jo je šibko zgrabil za zapestje, da se je ustavila.

Tekel je skozi gozd. Poslušal je glasbo. Razmišljal je o ritmu svojega srca in spuščanju korakov. Pustil je, da so ga preplavili spomini. Čutil je pot, ki se je plazil vzdolž njegovega čela, ko so kaplje blata eksplodirale pod težo njegovih sintetičnih čevljev, skozi katere je komajda čutil kamnita tla in vlažno prst. Izgubil se je sam v sebi in počasi je našel mir v svoji glavi. In potem se je glasba v njegovih ušesih ustavila, zamenjalo jo je mehansko piskanje, ki je oznanjalo, da ga nekdo kliče na telefon.

“Sranje,” je pljunil Locke ter se naslonil na svoja kolena, ko ga je umetni zvok nenadoma prebudil iz transa. Globoko dihajoč je zgrabil telefon v žepu ter s pogledom oplazil zaslon, ki je nenadoma zeleno žarel, beli simboli na njem pa so izpisovali ime G. LOCKE.

“Sranje,” je ponovil Locke, se vzravnaval do polne veličine ter za trenutek s pogledom skakal prek drevja okrog sebe, kakor da išče primerno vejo, na katero bi se utegnil obesiti.

“Da?” je naposled dejal, ko je s palcem zdrsnil čez zaslon.

“Adam,” se je zaslišalo na oni strani. Glas je bil hladen. Uraden.

“Da, mati,” je odvrnil Locke.

“Kaj, za vraga, ti ni jasno?!”

“Ne vem, o čem govorite,” je spet pljunil.

“Ravnokar me je poklical gospod Smith,” je rekla s svojim hreščočim, umetnim glasom.

“Pa ja ne,” je naveličano zamomljal Locke.

“In me obvestil, da danes nisem prejela tvojega plačila. Kaj se dogaja?” ga je vprašala in v tistem se mu je srce sesedlo v trupu. Torej je bil izgubil vse.

“Ne bi vedel, gospa,” se je odkašljal.

“Prosim, oglasi se pri meni,” je rekla skozi telefon. “Danes!”

Locke je spet zaklel, še nekaj jalovih trenutkov stal na mestu, s pogledom, prikovanim na blatno lužo med svojimi tekaškimi čevlji, potem pa se je zasukal na petah ter začel teči nazaj. To je bil eden tistih gozdov, ki so jih pazljivo in natančno urejali, tako da ni bilo videti nikakršne podrasti. Le gola debela drevesa, ki so se v gosti senci razprostirala, do koder je segel pogled. Peščene sprehajalne poti in asfaltne ceste so bile preprejene skozi gozd. Ukročena narava, kjer si kupil zrak in pravico do gibanja. Kjer si si kupil zdravje.

Locke je pohitel nazaj. Takoj ko je prestopil prag svojega domovanja, se je na poti do spalnice slekel ter gol stopil v kopalnico. S pogledom je za hip oplazil svoje napeto, preznojeno telo, ki ga je odsevalo ogromno zrcalo, prekrivajoče celotno steno, se sam pri sebi nasmehnil, ker mu ga je uspelo obdržati tako čvrstega, ko se je staral, ter stopil v kopalno kad. Tanki curki vroče vode so treščili obenj in zaprl je oči od lagodja, ko je mokra toplina začela preganjati hlad mrzlega jesenskega zraka, ki ga je naplavilo v njegove žile in pljuča.

Hrbet in roke so trzali od bolečega užitka, ki so ga njeni prsti vgnatli v njegov penis, ki se je tresel sem ter tja, izbljuvaje zadnjih nekaj kapljic sperme. Njegove ustnice so spustile udušen stok lagodja, njegove mišice so se umirile in sesedel se je na posteljo, še vedno vlažno od njunih tekočin. V lobanji se mu je vrtelo od utrujenosti, od pijače, od vroče ekstaze, ki se je razlila skozi njegovo kri, in skorajda ni opazil, kako so Karmenini tanki prsti nežno drseli čez njegov trup, medtem ko je njen obraz zdrsnil vzdolž njegovega boka, njene ustnice pa so objele njegov penis, ki se je iz trenutka v trenutek hitreje krčil. Skorajda presenečeno se je zazrl navzdol proti svojim stopalom, in šele ko je med svojimi nogami videl ogenj njenih las, je začutil njen jezik, ki je polzel gor in dol od korena do vrha njegove moškosti ter se vedno ustavil pri mehki zaplati kože pod glavico; takrat je vedno trznil od ugodja.

Kaplje vroče vode so padale z njegovih las, okrog njegovega obraza, ki je bil uperjen proti tlom, curki pa so izpirali znoj teka in postaranega seksa z njegove kože. Lahko je videl Smitha, družinskega tajnika, ki je kakor slehernega jutra pedantno preveril družinske finance ter na svojem računalniku razbral celotno večerno srečanje, od šampanjca do cene nepovrnjenih orgazmov. Adamu se je v breme štel: trije kozarci šampanjca (– 12 CFC), kozarec viskija (– 3,5 CFC) in steklenica vina (– 18 CFC). Plačal je vožnjo s taksijem nazaj (– 7 CFC). Med spolnim odnosom pa je bila finančna izmenjava naslednja: obdelava z roko (– 15 CFC), felacija (– 20 CFC), prvi orgazem (– 500 CFC), felacija (– 20 CFC), neuspešen poskus kunilingusa (+ 20 CFC), drugi orgazem (– 500 CFC).

Glede na to, da je potem minila skoraj ura, preden se je zgodila kakršna koli menjava, lahko sklepamo, da je Locke zaspal, na račun pa je prejel 5 CFC, ker je gospodična Forbes uporabila njegovo prho, ter 2 CFC, ker si je v njegovi kuhinji postregla z mineralno vodo. Ko se je prebudil, so se zgodile naslednje finančne izmenjave: obdelava z roko (– 15 CFC), felacija (– 20 CFC), anilingus (–50 CFC), tretji orgazem (– 500 CFC). Kar je, skupaj z Lockovo spodletelo investicijo na borzi prejšnjega dne, njegovo finančno bilanco spravilo na skupno – 328,40 CFC.

Predstavljal si je, kolikšen je bil srd njegove matere, ko so jo obvestili, da ji njen sin trenutno ne more odplačevati dolga.

Iz njegovega telefona se je zaslišal tanko piskajoč alarm, ki mu je v sence vdela tolikšen glavobol, da je lahko čutil vsak val krvi, ki je stekel skozi žile na njegovem čelu. Ni bilo poceni, sekirati se pod tušem. Deset CFC na pretočen liter vroče vode. Nejevoljno je stopil izpod tuša ter nekaj trenutkov slonel pred ogledalom, čakaje, da boleči mehurčki pritiska, ki so se nabrali v njegovi lobanji, izginejo. Bil je jezen. Razdražljiv. V glavi so mu ostro odmevali vsi porazi minulih dni. Neuspehi na borzi, spodletelo osvajanje, nepazljivi okajeni seks. In zdaj se je znašel pred soočenjem s svojo materjo. Da je bil denar zanj pomemben, je bila mila izjava. Navsezadnje, za koga pa v tistih dneh ni bil. Ampak Lockovi so bili dinastija finančnikov, ekonomistov, monetarnih atletov in fiskalnih matematikov. Da je bil zdaj poklican prednje, ga je jezilo. Še nikdar se jim ni izneveril, še nikdar se ni čutil tako ujetega.

Progenezna vezava je bila cena, ki so jo odplačevali svojim staršem za svoje rojstvo. Splošno so jo imenovali Veliki dolg in njegov je bil ogromen, veliko večji, kakor od ostalih sorojencev, veliko večji, kakor se je spodobilo. In zaradi tega se je med njim in njegovo materjo vedno vdiral globoko brezno.

Locke si je nadel srnjico in obleko, si okrog vratu zavezal krvavo rdečo kravato ter zgrabil drobno usnjeno šatuljo, ki jo je hranil v spalnici, nato pa se je usedel v svoj starinski mercedes ter se odpeljal proti domovanju svoje družine.

Komajda se je spomnil česar koli drugega o prejšnjem večeru. Spomnil se je drobcev svojega srečanja s Karmen, vse drugo je bilo zmeda. Spomnil se je svojega zadnjega orgazma, preden ga je pogoltnila tema opitega spanca, ko se je razkrečila pred njim na kolenih, kako je predenj dvignila pegasto zadnjico ter se z enim očesom, skritim pod krvavo rdečimi lasmi, izzivaje zazrla vanj, češ naj se še enkrat spozabi, da mu ne bo ničesar velela. To bo popolnoma njegova odločitev. Bržkone v tistem trenutku ni niti razmišljal, samo prodril je vanjo ter s hitrimi, silovitimi gibi bokov začel

vtirati užitka vase. Spomnil se je njenega usločenega hrbta in mehkega hladu njene zadnjice pod svojimi prsti. Njeni vzdihljaji, mokri od lagodja, so mu odmevali v ušesih, konico njegovega penisa pa je razganjalo od užitka, ko je njegov pogled padel med njeni ritnici, kjer je ob vsakem sunku pljusknil vlažen zvok njunega stika.

Dvomil je, da je naštel petero potiskov, preden je eksplodiral od ekstaze ter se izlil vanjo.

Parkiral je na dovozu iz rdečkastih tlakovcev, ki je vodil do domovanja njegove matere, velike stavbe iz temnega lesa in velikih oken, ki se je dvigala nad gozdnato dolino kakor oligarhično orlovsko gnezdo, obdano z borovci, smrekami, jelkami ter s krono sivega kamenja. Locke je sedel v avtomobilu, z orokavičenimi dlanmi trdno ovitimi okrog volana, ter srepro zrl v mogočno hišo pred sabo. Ni slišal ne glasbe, ki je pronicala iz radia, niti ni opazil, da je bilo ogrevanje navito do najvišje temperature, zaradi česar je bil zrak v vozilu tako razgret in izsušen, da je bilo komajda mogoče dihati. Vse, kar je poznal v tistem trenutku, je bila skrajna želja, da bi bil kjer koli drugje na svetu. Da bi se lahko zleknil nazaj na svojo posteljo ter odspal nočno moro zadnjih dveh dni.

Naposled se je le obrnil proti šatulji, ki je ležala na sovoznikovem sedežu. S počasnimi, od razburjenja okornimi gibi jo je odprl ter se zazrl v eleganten revolver iz srebrne kovine s črno lakiranim lesenim ročajem (700 CFC), poleg njega pa se je lesketalo šestero debelih medeninastih nabojev (6 x 30 CFC). Sem ter tja se je v časopisju bralo o ljudeh, kakršen je on kanil postati. O obupancih, ki so s koncem pištole grozili ter se pogajali za to, koliko je bil nekdo pripravljen plačati, da bi ohranil življenje. Kar videl je naslovnico. DRUŽINSKA DRAMA: OBUPANEŽ GROZI SVOJI MATERI PO BANKROTU. Počasi je vdihnil, počasi je napolnil svoja pljuča z žgočim, izsušenim zrakom, potem pa je zgrabil orožje ter stopil z avtomobila.

Tri ure pozneje je pozvonilo pri njegovih vratih in Adam Locke je počasi stopil mimo nereda, ki so ga po njegovem stanovanju naredile njegove pesti. Dotlej se je umiril in žgoče utripanje v njegovih sencih je ponehalo, ostala mu je bolečina v členkih. Stopil je mimo razmetanih knjig ter razbitega stekla, mimo razbitih skodelic ter prevrnjenega pohištva, nereda, sredi katerega je ležala njegova pištola ter šestero lesketajočih se nabojev. Njegov srd se je umaknil in ostala je le še trohneča žalost, spričo katere je moral z vsakim dihom udušiti cmok v grlu ter ustaviti solze, ki so vrele v njegove oči. Počutil se je razrvano, razdrobljeno, kakor da ga je neviden kavelj zgrabil za tilnik ter za drobno ped razločil njegovega duha od njegovega telesa. Jeza ga je pustila izmaličenega.

“Dober dan, gospod Locke,” se je nasmehnilo dekle, ki so je bile same obline. Imela je dolge, valovite lase, nežen, smejanja vaje obraz ter pozorne, iskrive oči.

“Adam, prosim,” je ostro zamomljal, ko se je umaknil v zmedo razbite gline, zlomljenega rastlinja in raztresene črne prsti, da je vstopila v njegovo stanovanje.

“Esther,” je odvrnila.

“Hočeš kavo?” je vprašal in dekle je v odgovor takoj nekako zapiskalo.

“Ne skrbi.” je odmahnil z roko, “smatraj jo kot del mojega plačila.”

“Potem pa z veseljem,” je pokimala ter previdno odskakljala skozi razbitine njegovega stanovanja, očitno vajena takšnih prizorov. Terapevtski kliše. Zunaj se je večerilo in tista gosta tema, ki sledi oblačnim jesenskim dnevom, je kakor mrtvaški prt legla na jezero onkraj Lockovega stanovanja. Prižgal je nekaj strateško zatemnjenih luči, da je nežna atmosfera, ki je spominjala na žar sveč, legla na sobo, topel polmrak pa je zakril črepinje. Pripravil je kavo ter se usedel nasproti dekleta, ki ga je že čakala na usnjenem sedežu. Ko je postavil skodelico prednjo, je razumel, zakaj se je lotila tega posla. Imela je zaupanja vreden obraz. Materinski, kljub temu da bržkone ni imela več kot dvajset let.

Locke se je usedel na kavč zraven nje ter jo nekaj trenutkov meril s pogledom, medtem ko je čakal, da se bo njegova kava shladila.

“Kaj se je zgodilo tu?” je vprašala s šaljivim nasmeškom na obrazu.

“Moja mati,” se je kislno zahahljal Locke, upajoč, da bo izjava izpadla kot šala. Esther je na svojih licih zarisala smeh, ki mu je dal vedeti, da je to eden najpogostejših odgovorov, ki jih dobi.

“In kaj se je zgodilo?” je vprašala.

In povedal ji je vse. Povedal ji je o svojem Velikem dolgu, ki se je grozeče dvigal pri četrtem milijonu, ki ga je zaradi vsega prepitega mleka iz materinih prsi ter njenih drugih drobnih zvijač, malih objemov in večernih pogovorov, komajda začel odplačevati. Povedal ji je o Karmen R. F., katere osvajalske veščine so mu bile znane že pol življenja, a si je vseeno dovolil, da se je z bebastim nasmeškom in opit zapletel v pogovor z njo. Zaupal ji je o svojem propadu na borzi in o netočni obljudi, ki mu jo je bil dal njegov prijatelj s finančnega ministrstva.

“Prepričan sem bil, da mi ne bo spodletelo,” je zalajal, “ne bi mi smelo spodleteti. Povedali so mi, kaj se bo zgodilo. Stoodstotna zmaga, so mi rekli. V sekundi sem izgubil dvajset tisoč. V trenutku se je vse porušilo.”

Njegove oči so bile solzne, tresavica se je znašla v njegovih rokah. Ni se točno zavedal, kdaj je dekle ovilo roke okrog njega in se ji je izjokal v ovratnik. Hlipaje ji je med solznim rjoventjem zaupal svoje skrivnosti,

ves svoj bol in žalost, in ona ga je objemala, tesno in krepko, da je čutil čvrstost njenih mišic, mehko njenega oprsja, da je v nosu čutil njen vonj, vonj po suhem cvetju in pomarančah. Objemala ga je in on se je s kriki in solzami očistil jeze, strahu, razočaranja, bremena dolga.

Ni mu bilo točno jasno, kdaj sta se znašla ležeča na kavču, obdana s praznimi knjižnimi policami, medtem ko se je milijarda električnih luči mesta kakor ozvezdja lesketala onkraj temnega zrcala jezera. Objemala ga je, vse dokler ni njegov jok pojenjal, potem ga je prižela bliže k sebi, ko je počasi potonil v spanec.

Ko sta se naslednjega dne zbudila, ji je v roke stisnil nekaj dolarjev, evrov ter jenov, opravičujoč se, ker ji ni mogel nakazati denarja. Ni bil prepričan o trenutnih menjalnih tečajih, ampak zdelo se mu je, da jo je malce preplačal, saj se mu je vsaj na prvi pogled tistih nekaj zmečkanih bankovcev zdelo dražjih od 42 CFC, ki jih ji je bil dolžan. Napihnina, ker bo morala gotovino položiti na banko, si je dejal. Stisnila sta si roke in odšla je iz njegovega stanovanja.

Naposled je le padel mrak in Locke si je nadel najboljšo obleko ter se odpravil v noč. Vstopil je, kakor tolikokrat dotlej, v klub Hermes, kjer je morje bogato oblečenih ljudi, ki so zaudarjali po denarju, valovilo okrog pijače in tistih izmed svojih vrst, ki so bili posebej lepi. Locke je stopil do točilnega pulta ter naročil rdeč brizganec. Zgrabil je rjavo cigareto ter si jo nesel med ustnice, medtem ko je njegov pogled pozorno, kakor oči plenilca, drsel čez množico.

Zagledal jo je na drugi strani sobane, v dolgi črni obleki, vrh katere je žarela njena nasmejana glava, polna plamenečih las. Srečala sta se s pogledi in za trenutek je njen smehljaj zbledel. Locke je privzdignil svoj kristalni kozarec ter lica izkrivil v najiskrenejšo masko nasmeha, kar je je premogel, in ona mu je vrnila nasmeh, vrnila je privzdignjen kozarec in potem se je Locke zasukal na petah ter si z enim večjim gibom prižgal cigareto.

“Gin in tonik,” se je zaslišal meden glas, in ko je vdihnil jedek dim, je Locke privzdignil pogled. Nasmehnil se je, ko je zagledal žensko v temni obleki z dolgimi plavimi lasmi.

“Je tudi tebi tako dolgčas kot meni?” jo je vprašal ter se vzravnil do svoje polne veličine.

Ženska mu je vrnila safirno moder pogled ter ga za trenutek premerila od vrha glave, polne gostih las, do konic njegovih zloščtenih čevljev. Nasmeh je razkril belino njenih zob.

“Oh, kar umrla bom,” je rekla.

“Naj ti torej plačam pijačo,” je gladko dejal Locke ter stopil bliže k njej, da se je s konico prsta skoraj dotaknil njenega razgaljenega stegna. “Bi mogoče cigareto?”

Igra se je spet začela. In vsa jeza v njegovi lobanji se je stalila. V tistih dneh, navsezadnje, ni bilo težko prodati storitev. In storitev je lahko postalo prav vse.